

treba opreznosti, ne pa šuma in glasnega razgovora, kakor bi ga razvezala sladka novina.

Žene ga gor k lovski hišici, kjer pusti svoj nahrbtnik ter si nápravi ogenj, da se pozneje ob njem pogreje. Tu med štirimi stenami poizkusi še na veliko školjko, če zna še oponašati jelenovo rukanje.

Vse gre dobro. Lovec vzame s seboj le puško in školjko ter se nápravi na prostor, kjer ve, da se je pridružil star jelen tudi lani kakim desetim košutam, kakor pravimo jelenjim samicam. Navadno žive košute in le mladi jeleni skupaj v čredi, ki jo vodi najkrepkejša košuta. Odrasli jeleni žive sami zase v posebnih čredah. Šele pozneje se pridružijo čredam, v katerih so košute, in še takrat le za toliko časa, da se niso te obrežile.

Pesem romarjev.

*Čuli smo, da nekje solnce svobode žari,
čuli smo od tam daleč glasno zvonjenje,
znali smo, da nas le tam čaka vstajenje,
in šli smo, da si izprosimo lepših dni.*

*Z nami šlo upanje je v novo življenje,
ki ga naše prostosti pomlad naj rodi,
z nami hodile so kaplje srčne krvi,
in v njih je gorelo vse hipno trpljenje . . .*

*O, koliko njih je na trnjevem potu ostalo,
ki bili najboljši so izmed nas —
pričakali niso, da novo jim solnce bi vstalo.*

*A ko bandero svobode do neba je vzplalo,
ves narod tja góri povzdignil je glas:
„Vam, mučenikom našim, izrekamo hvalo! —“*

Tone Gaspari.

